

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man vendte herefter tilbage til punkt 5 på dagsordenen, der var

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ninn-Hansen* (KF) til udenrigsministeren:

„Mener ministeren, at ambassadør Hans Tabor har handlet korrekt, da han under samtaler med repræsentanter for en række andre lande tilkendegav sin personlige opfattelse af, hvorledes Danmark skulle afgive stemme vedrørende spørgsmålet om den palæstinensiske befrielsesorganisations tale-ret i FN's generalforsamling?“

(Spm. nr. 43)

Udenrigsministeren (*Guldborg*):

Jeg må først gøre undskyldning for, at jeg var forhindret i at være her tidligere på dagen, og takke for, at spørgsmålet, som jo er aktuelt, alligevel kan blive besvaret i dag.

Jeg vil gerne indlede mit svar med nogle generelle bemærkninger. En ambassadør må ifølge sagens natur udfolde sit virke på afstand. Hans udnævnelse er udtryk for en kvalificeret tillid til hans dømmekraft og evne til at erhverve sig viden om, forstå og indleve sig i de synspunkter og opfattelser, der bestemmer et lands politik. Det følger endvidere af hans stilling, at han som enhver anden ministeriel tjenestemand frit i det interne forhold til minister og ministerium kan og bør fremføre sine personlige synspunkter. Det er vigtigt, at ambassadøren altid skal kunne forlade sig på ministeriets fulde forståelse for retten til denne uindskrænkede meningstilkendegivelse indtil.

Drejer det sig om en udveksling af synspunkter med ambassadørens kolleger, er det også klart, at der må gælde en betydelig frihed til at udtale sig efter bedste skøn. Det er et nødvendigt led i en ambassadørs arbejde, at han på et tidligt tidspunkt under enhver sag af blot nogen politisk betydning må orientere sig om andre landes bedøm-

melse, og at han som led i en sådan orienteringsvirksomhed selv må have ret til at fremsætte sin vurdering af Danmarks påregnelige holdning. Sådanne samtaler må ifølge sagens natur ofte finde sted på tidspunkter, hvor der ikke foreligger eller kan foreligge nogen konkret og eksakt instruktion. Det bør imidlertid også stå klart, at ambassadøren i sine udtalelser på personlig basis stedse må gøre dette grundlag for sin holdning klart for sine samtalepartnere, og at han i sine udtalelser om, hvad han agter at indstille til regeringen, bør bestræbe sig på ikke at skabe forventninger om Danmarks holdning, som måtte vise sig urigtige.

Herudover er det en selvfølgelig opgave for ambassadøren, at han løbende og med omhu holder ministeriet underrettet om de konsultationer, i hvilke han har været inddraget. Specielt for FN-ambassadøren er det en særlig opgave, at han tidligt inddrager den parlamentariske delegation i sine overvejelser.

Sammenfattende må det således gælde, at en ambassadør må og skal have frihed til at arbejde på grundlag af sit foreløbige og bedste skøn, men at det er en forudsætning, at han hurtigst muligt ad de veje, der står ham åbne, sikrer sig, at dette skøn ligger inden for rammerne af landets politik.

Idet jeg vender mig til den konkrete sag, vil jeg gerne først erindre om, at Danmarks holdning til konflikten i Mellemøsten hviler på vor tilslutning til sikkerhedsrådets resolutioner og til de nis erklæring af 6. november 1973. Det er en konsekvens heraf, at vi fra dansk side er positivt indstillet til at lytte til de synspunkter, som palæstinensiske repræsentanter måtte ønske at fremføre i FN, men Danmark har samtidig stedse støttet det princip, at kun repræsentanter for medlemsstater kan deltage i drøftelserne i generalforsamlingens plenarmøder. Udgangspunktet for vore overvejelser var da, at Danmark burde afstå fra at stemme for resolutionen med en stemmeforklaring, der afspejlede vore synspunkter. Dette blev også resultatet.

På et møde den 1. oktober med de nordiske FN-ambassadører udtalte ambassadør Tabor sig til fordel for en indstilling om en positiv stemme, idet han samtidig gjorde det klart, at han alene fremsatte sin personlige opfattelse. På et møde den 3. oktober